

ՏԵՍԱՐԱԿԻ ԵՒՐՈՊԱՅ

ՎԵՆԱՌԱՎՐԱԿԱՆ ՏԵՂԵԿՈՒԹՅՈՒՆ ՓԱՐԻԶ ԲԱԴԱԳԻՆ ՎՐԱՅ.

Առման Հիւսոն անունով գիտուն զաղղիքացին մտերս զիրք մը շարադրեր է, բրուժ անխոնչ աշխատութեամբ զարմանափ տեղեկութիւններ հատաքը և Փարիզու մէջ եղած կերակրոց և բապեկաց՝ զործածարեանք և ուրիշ քանի մը յատկութիւններուն վրայ :

Այս գրքին քաղեկով զիտաւոր գիտեցինները հոս դնենք .

Փարիզու հացը անուանի և աղեկութեանը և ցորենին ազնուութեանը համար . Պ. Հիւսոնի հաշուին նայելով՝ մարդ զլուխ օքք զրեք մէկ վարդ կամ 500 կրամ (156 տրամ) հաց կուսուի : Ցիտուն տարի մը կայ որ մէկ քիլոկրամ հացին միջակ վիճը 34 նարինորդէր, որ բայէ 515 տրամը զրեք 60 տարա :

Տարին մէկ միջին երեքնարիւ հազար զլուխ անաստենէ աւելի կըմորդուի Փարիզացոց համար . առանց այ մէկ միջինը միայն ոչխար է, մնացածը եզ ու նորք . խոզու միար այս հաշուին այ դուրս է, գասն զի ապատազործները կըծախին ազնուութեամբ, հասարակ մասպրծներուն ձևոքք ք: Մարդ զլուխ տարին 62 քիլոկրամ ու կամ միտ կիրայ Փարիզացոց :

Հաւելունն ու որսի միար տասը միջին երեքնարիւ հազար քիլոկրամ կիրայ տարին, ըստ է թ: մարդ զլուխ զրեք: 9 քիլոկրամ ու կէս :

Ջինեղները տասը միջին քիլոկրամ կիրայ . որ մարդ զլուխ 12 կամ 15 քիլոկրամ ըստ է :

Մարդ զլուխ տարին 4 կամ 5 քիլոկրամ պանիք կիրայ Փարիզու մէջ . 9 կամ տասը քիլոկրամ այ կարաք :

Կարի կորմանն աշխարհին երևար Փարիզու չափ շատ կար զործածող քաղաք չկայ կրամն: Տարին նարիւ ինը միջին երեքնարիւ հազար վար կար կիրայ, և մարդ զլուխ 10է վար : Այսափ կարը տուողը յիսուն հազար կով պիտի ըլլայ, բայց կարը խարդախնդ տովորական բան մը դարձած ըլլայով՝ չիմացուիք ք: զուտ կարը նրբափէ:

Փարիզացոց կերած հակիքը 174 միջինին կըհանին, որ բայէ մարդ զլուխ տարին 165 հաւմիք .

Փարիզ մտած ովին, զինին, զարեցուը ու

խանձրացուը մէկ տարուան մէջ մէկ միջին հնեց նարիւ նազար նարիւ վար է, մարդ զլուխ զրեք: 16 վար :

Մէկ տարուան մէջ կերուած պատուը 450 միջին քիլոկրամ կըհաշուին, որ բայէ և մարդ զլուխ տարին 408 քիլոկրամ . անոր այ զրեք: կերիք մասը տանձ ու խնձոր և միայն :

Ընդելին և բանչարեղներ, զոր օրինակ կտանախնձոր . բարիա, ոսպ, աղցան և որիշ ամեն տեսակ խոտեղնեց տարին մարդ զլուխ 155 քիլոկրամ կիրայ : — Կերակրոց և ըմպելանց համար այսախ :

Փարիզու բնակչաց ուրիշ քանի մը վիճակները դասելով կրտսեններ որ 50,000 բնակտան կայ մէջը, և 585,000 տեսուոր :

Բնակիցներան բիւը, որ 1789ին 524,000 հոգի է եղեր, 1811ին եղեր է 622,000, իսկ 1851ին մէկ միջին յիսուն հազար : Ասոնց աղավան շատ աղավան մէկ մէծ պատճառն է: զործաւորաց դրսերն նույն զնունք: Փարիզ ծովուիլը՝ զործարանաց և արուեստից ծաղկելուն համար : Մէկ պատճառ մըն այ և ծառաներուն ու աղավիններուն շատ աղավ, որ 1846ին 67,554 հոգի են եղեր, իսկ 1851ին եղեր են 157,486, բնակու և քաղաքին բունք բնակչաց բիւը այս նինգ տարուան մէջ զրեք եղյն մեացեր է:

Փարիզու բնակչաց այն աղքատ մասն որ ողորմութեամբ կապրի՝ տարուէ տարի պականու վրայ է, որ նըշափ զարմանափ՝ նախեափ այ միջարական բան է: Աղքատաց բիւը 1791ին 118,784 է եղեր. իսկ 1855ին 64,264 ի յիշեր է. այսպէս որ 1791ին ծովովը լուս նինվերոդ մասը ողորմութեամբ կապրի եղեր, և 1855ին անոր տասնընթերորդ մասը միայն կարօտ է ողորմութեան : Դարձեալ, աղքատանցներու մէջ եղած խեղները 1789ին 53,541 հոգի են եղեր. իսկ նիմա որ Փարիզու բնակչաց բիւը կիվին եղած է՝ անունք 51,519 հոգին աւելի չեն :

Աւումը Փարիզու միջակ ու աղքատ մողովուն մէջ նույն զնունք ծաղկելու վրայ է: Տերերան հախնական զպրցներուն մէջ 1818ին եղած

աշակերտաց թիվ 16,689 հոգի է ներ . 1828ին
աշակերտաց թիվ 25,582, իսկ հիմա 67,792 է : Թէ ևսինա-
կան եւ քէ երկրորդական դպրոցաց աշակերտ-
ները մեծաց առնելով, բոլորը կըսայ 95,558 հո-
գի : Այս ալ կայ որ Փարթիզու դպրոցներուն աշա-
կերտաց շատնակուն մեկ պատճառն ալ օտար
եռիներէն եւ դրսի գաւառներէն եղողներն են :

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵԳԻՏՈՎՈՐՈՒԹ ՈՄԱՅ ՎԱՐՄՈՒՄՔ
ՄԱՅԻՍ ԱՌԱՋՈՒԹԵԱՆ ՈՒԽԱՆՑ:

Խղճի ազգայուրեան վրայ քանի մը բան ըստի
խոստացեր էինք. յուսանք թէ այս խոստմունքին խոստեր կը լատարեանք : Առ այժմ մեր ընթերցուց մտադրութեանը արժանի կը համարինք այն
աստեղախօսութիւնն որ Եւրոպայի մածամեծ հա-
մալարաններին մէկուն' այսինքն Պրիւզակի համալարանին անուանի վարժապետներէն Պա-
րոն Վերնակ անունով մէկը ըրեր է համալարա-
նին բացուելու հանդիսին օքք :

Այս ատենախօսութեան միտքը լաւ հասկընեալու համար գիտնալու է որ ինչպէս Դաղդիոյ՝ նոյնպէս այ Պեճիոյ մազ տեղ տեղ շատ մը հռավական առաջնորդներ մօտ տարիներու կարգէ դուրս քաջութեամբ կամ համարձակութեամբ մը մկան են խօսի ընդդէմ ամեն տեսակ ազատամուութեան, և մասնաւորապէս ընդդէմ ազատաշ կանութեան յումուն զիտութեանց . բայց ճշմարիտն ըսկելով, այս իրենց պարտականութիւն ճանչուած պաշտօնենին ոչ քէ այնու աւետարանական հեղութեան և քաղցրութեան ոգումին ու ոճովը կը կատարեն, (որ նոյն խակ քաղցրութեամբը կընասի և մինչեւ ցորոշումն շերջ և նոգոյ և ուղղոյ և յօդից յ խնչպէս որ կըսէ սուրբ Առաքեալը), այս անսփոր խստութեամբ, արհամարհանօք որ ըշշնական նոգուով : Այս պարսաւելի ոճոյն մասնաւոր գործիք ու օրինակ եղած է Փարիզու և Նախիջևանի քաղիքը, որ քէպէս շատ կուսակիցներ ունի ոչ միայն հոռո՞ւ այլ ի Դաղդիոյ և ու որիշ տեղաւոր, բայց ըշշնակին շատ աւելի են, և օրէ օր աւելացու վրայ են՝ նոյն խսկ Խոտալիոյ Դաղդիոյ մէջ:

Արդայս Խեցիքն լրագրոյն ուղևով կօնդակներ հաներ եին աեցածները Պետքոյ Կանոն եւ Պրիւծ քաղաքներուն եպիսկոպոսները ընդդէմ Լիքէի ու Կանոնի համարարանաց ազատական շարդապատուքնեաց յիմաստասիրական խսդիրս : Մենք քայլու մասրամասն տեսելիութեամբ չենք կրնար

սուռցել այս կոնյակիներուն մէջ եղած ամբաստա-
նութեանց ինչ աստիճանի ձից ըլլալը, սակայն
խնդրոյն խոլուքեանը եւ անոնց ոնդյն նայելով,
լըցաւինք որ աւելի առիք կուտան այսպիսի վի-
ճերով կրօնը եւ կրօնական խնդիրները ատելի
ընելոյ մարդկանց, և մասնաւանդ ազգաւեր աշ-
խարհականաց, քան քէ պատկանելի ևս սիրելի :

Մեզի երեցաւ թէ այն ատենախոսութեան մէջ շատ բան կայ՝ ուսկից մեր ազգն ալ կրեայ ոչ սակաւ խելք սովորի և կամ խրատ առեուլ. մա-
նաւանդ երրոր միտքք ըերեւանի մը տարիի ի վեր
Պօլսոյ մէջ անցած դիպուածեարք ու եղած խօսա-
կցութիւնները. ուստի Պարու Վեհանակին ճառին
գլխաւոր մասերը կըսկենք հոս քարգմանօրէն.

« Պարոններ,

«Մտցերենիս դրած էինք որ այս տարի՝ որ մեր ձեմարանին հաստատուելուն զատեռի քերորդ տարին կ’ ուսմանց դասախոսութիւնը սկսելու ատեն պիտի կարենանք, մեր աշխատութեանց, մեր յաջողութեանց, մեր յոյսերուն վրայ տեղի-կուրիւն մը տալ ձեզի :

« Խեցքս կուրախանայինք որ պիտի ըստեք
ձեզի թէ Պրիւժսկի ազատ համաստած օրէ որ
առաջ երբալու՝ մեծնալու վրայ է, և թէ աշա-
կերտներուն քիչը կանոնաւոր կերպով ու շուտ
զուտ աճնդու հետ է, այնպէս որ 1853ն ի վեր 157
աշակերտ աւելի ունենք... և թէ բովանդակ գա-
ւառը, նահանջը և տերութիւնը՝ որ լանջիշապէս
և ուղարկի ականատես վկայ են մեր աշխատու-
թեաց, մեր ծառայութեան յարգը մեծապէս կը-
ճանենան, և տարու տարի կաւեցըննեն վրանիս
ունեցած սէր ու համարումնին. և թէ մեկ տա-
րուան մէջ մեր վարժապետներէն երեքը և մեր
ատենասպայիրը ախախիս վարձատրութիւն մը ընդ-
ունեցան քաջարութեան որ վարժապետական պաշ-
տօն ունեցողներուն քիչ անգամ կը տրուի. և թէ
այս սիրոյն՝ այս համարման և այս յառաջադի-
մուրիւն երեք պատճառ կայ. մէկն է մեր սով-
որուցած նիգրերուն բարձրութիւնը, որով ըն-
կրական կինաց ուսումնական ու բարյական
ամեն պիտոյիցն ալ օգտակար են. մէկալը մեր
վարժապետաց քաջութիւնը՝ որ զիտուրեանց
յառաջադիմութեան հետ մէկտեղ կաճի կը մօծ-
նայ. և երբորդը՝ մեր աշակերտաց բարի վարժը,
որ իրենց ուսման ատեն և ուսմանեն ետեւ մնե-
սէր կը ցուցըննեն ճշմարտութեան, բարեկարգու-
թեան և հայրենենաց վրայ :